

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 807 ²	Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου 2015 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ γέννησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἐορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ μεγάλη, ποὺ ἀνήκει στὶς θεομητορικὲς ἑορτές. Σήμερα εἶνε τὸ *Γενέσιον*, δηλαδὴ **ἡ γέννησις**, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τί γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία, ἀπὸ τὴν παράδοσι;

Ἐπῆρχε ἓνα εὐσεβὲς ἀνδρόγυνο, **ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα**. Πίστευαν καὶ λάτρευαν τὸ Θεὸ καὶ ἐκτελοῦσαν τὶς ἅγιες ἐντολές του. **Δὲν εἶχαν ὅμως παιδιά**. Ἡ Ἄννα ἦταν στεῖρα· ἀγονη ὅπως ὁ βράχος, ὅπως τὸ μάρμαρο. Μπορεῖ ποτὲ ἀπὸ τὸ μάρμαρο νὰ φυτρώσῃ ρόδο; ἄλλο τόσο, φυσικῶς, ἀπὸ τὴ μήτρα ἐκείνη ἦταν δυνατόν νὰ προέλθῃ παιδί. Ὅχι δὲ μόνο στεῖρα, ἀλλὰ καὶ προχωρημένη στὰ χρόνια ἦταν, γριὰ πλέον. Εἶχε φτάσει στὴν ἡλικία ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν γεννοῦν πιά.

Καὶ ὅμως τὸ ἀνδρόγυνο αὐτὸ προσευχόταν καὶ παρακαλοῦσε διαρκῶς. Καὶ **ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή τους**· ἡ Ἄννα ἔμεινε ἔγκυος. Στὶς 9 Δεκεμβρίου ἑορτάζεται ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐννέα μῆνες, 8 Σεπτεμβρίου ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα, ἦρθε στὸν κόσμον ἓνα χαριτωμένο κοράσιον, ποὺ τὸ ὠνόμασαν Μαρία. Τὸ ὄνομα Μαρία, ὕστερα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε τὸ γλυκύτερο στὸν κόσμον καὶ φέρεται στὰ χεῖλη ὄλων. Μαρία σημαίνει ἡ Κυρία, ἡ Δέσποινα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια εἶνε τὸ **ἱστορικὸ** τῆς γεννήσεως.

Τί μᾶς διδάσκει ἐμᾶς; Δύο πράγματα.

● Ἡ γέννησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶνε πρῶτον ἡ **παρηγοριὰ τῶν ἀτέκνων**. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀνδρόγυνα ποὺ, παρ' ὅλη τὴ θέλησί τους, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παιδιά. Καταφεύγουν σὲ γιατροὺς καὶ μαιευτῆρες, πηγαίνουν σὲ κλινικὲς, ταξιδεύουν στὸ ἐξωτερικὸ, δαπανοῦν τεράστια ποσά. Καταφεύγουν ἀκόμα καὶ σὲ μάγους καὶ μάγισσες – ἀ-

μαρτία μεγάλη. Καὶ ὅμως παιδὶ δὲν ἀποκτοῦν. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸ θαῦμα του. Ποιὸ θαῦμα; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ἐγὼ γνωρίζω ἀντρόγυνα, ποὺ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι χρόνια δὲν ἔκαναν παιδί, καὶ ξαφνικὰ ἡ γυναῖκα ἔμεινε ἔγκυος. Θαῦμα, ποὺ κι αὐτοὶ οἱ γιατροὶ καὶ οἱ διάσημοι μαιευτῆρες ἀποροῦν, πῶς εἶνε δυνατόν ἀπὸ στεῖρα γυναῖκα νὰ προέλθῃ παιδί. Συνεπῶς, καὶ σήμερα τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ὅπως τότε, στὴν παλαιὰ καὶ τὴν καινὴ διαθήκη· καὶ σήμερα ἔχουμε γυναῖκες, ποὺ ἔχουν γεννήσει μὲ τὴν πίστι στὸ Θεό.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα, γιὰ λόγους ποὺ γνωρίζει ἡ θεία πρόνοια, δὲν γεννάει παιδί, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεται. Τί λέει **ὁ ἅγιος Κοσμᾶς**; Σύ, λέει, ποὺ δὲν ἔχεις παιδί, μπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς· βρὲς ἓνα ὄρφανὸ καὶ πάρ' το κοντά σου· τάισέ το, ντύσε το, περιποιήσου το, καὶ ὁ μισθός σου θὰ εἶνε μεγάλος.

● Παρηγοριὰ λοιπὸν ὄσων δὲν ἔχουν παιδιά. Ἄλλὰ εἶνε καὶ **διδασκαλία ἐκείνων ποὺ ἔχουν παιδιά**. Εἶνε μεγάλο τὸ θέμα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξαντλήσω. Θὰ τονίσω μόνο τὰ ἐξῆς.

Τὸ παιδί κακῶς λές, ὅτι εἶνε δικό σου. Εἶνε βέβαια καὶ δικό σου, ἀλλὰ κυρίως εἶνε τοῦ Θεοῦ. Μυστήριον μεγάλο! Μὴ τὸ βλέπουμε αἰσχρά. Διότι στὴ γέννησι λειτουργοῦν φυσιολογικοὶ νόμοι, ποὺ ὤρισε ὁ Θεός. Ὅπως ἀπὸ ἓνα σπόρο ἔδωσε ὁ Θεὸς δύναμι νὰ βγαίῃ ἓνα πλατάνι, ἔτσι καὶ σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ καὶ ἀσήμαντη ὕλη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς –δὲν μιλάω αἰσχρά–, ἔδωσε τὴ δύναμι τῆς ἀναδημιουργίας. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, εἶνε συνδημιουργοὶ τοῦ Θεοῦ. Καὶ **τὸ παιδί παρουσιάζεται ὡς ἓνα θαῦμα**. Ὅπως ἡ γῆ στὴν ἀρχὴ ἦταν *«ἀόρατος καὶ ἀκατασκευαστος»* (Γέν. 1,2), ἔτσι καὶ τὸ παιδί μέσα στὴ μήτρα. Τί εἶνε στὴν ἀρχή; Μιὰ μύξα. Πῶς ἡ μύξα αὐτὴ σιγὰ - σιγὰ, μέσα σὲ ἐννιά μῆνες, ἀποκτᾶ

καρδιά, μάτια, χέρια, πόδια;... Κι όταν πλέον ώριμάση, πέφτει από τη μήτρα όπως ο καρπός από το δέντρο. Ένας καρπός είναι ένα θαύμα· και το παιδί είναι ένα θαύμα, προκαλεί το θαυμασμό. Γνώρισα έναν άνθρωπο που ήταν άπιστος. Προσπάθησα να τον πείσω με επιχειρήματα· τίποτα, έμεινε άπιστος. Όταν παντρεύτηκε και η γυναίκα του γέννησε το πρώτο παιδί κι άκουσε το κλάμα του, τότε πίστεψε στο Θεό! Γι' αυτό κυρίως άπιστοι δεν είναι οικογενειάρχες, αλλά άνυπαντροι.

Λοιπόν, γέννησες παιδί; Έχεις ευθύνη. Και όπως ο Ίωακείμ και η Άννα φρόντισαν για την καλή ανατροφή της υπεραγίας Θεοτόκου –και οφείλει πολλά η Παναγία στους γονείς της–, **έτσι πρέπει και οι γονείς να ενδιαφερθούν για τα παιδιά τους**. Λέει ο ιερός **Χρυσόστομος**: «Θα σε ονομάσω πατέρα όχι όταν θρέψης, αλλά όταν **αναθρέψης το παιδί όπως θέλει ο Θεός**». Η πρώτη λέξι, που πρέπει να μάθη το παιδί, είναι η λέξι «Χριστός». Η πρώτη κίνησι είναι να μάθη το χεράκι του να κάνει το σημείο του σταυρού. Το πρώτο μάθημα είναι να μάθη να γονατίζει μπροστά στο Χριστό να κάνει την προσευχούλα του. Η πρώτη δουλειά την Κυριακή, όταν χτυπούν οι καμπάνες, είναι να τὸ πάρουν οί γονεῖς καὶ ὄλοι μαζί να πάνε στην ἐκκλησία. Κι όταν κάθονται στο τραπέζι να τοῦ λένε· Δεν θὰ φᾶς, ἂν δὲν κάνης προσευχή. Καὶ ὅταν τὴ νύχτα βγαίνουν τὰ ἄστρα, να γονατίζει κι αὐτὸ μαζί με ὄλους στην οἰκογενειακὴ προσευχή. Καὶ ἂν δείξη κάποια κακία, κάποιο ἐλάττωμα, δὲν πρέπει να εἶσαι ἐπιεικὴς. Μὲ τρόπο να τὸ διορθώσης. Καὶ ἂν πῆ καμμιά κακὴ λέξι, να τὸ συμβουλέψης. Ἔτσι θὰ μάθη να πιστεῦη στο Θεό.

Νὰ προσέξῃς λοιπόν. Τὸ παιδί ἀπὸ μικρὸ μαθαίνει τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ. **Δύο παραδείγματα** θὰ σᾶς πῶ καὶ τελειῶνω.

● Σ' ἓνα **χωριὸ τῶν Γρεβενῶν** συνάντησα κάποιον πού, ἐνῶ ὄλο τὸ χωριὸ του βλαστημοῦσε, αὐτὸς δὲν βλαστημοῦσε. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Τὸν φώναξα καὶ τὸν ρώτησα:

–Πῶς ἐσὺ ἔμαθες να μὴ βλαστημᾶς;

–Μικρὸ παιδί ἦμουν, λέει, καὶ ἄκουσα μιὰ βλαστήμια. Ὅταν πῆγα στο σπίτι ἀσυνειδήτως τὴν ἐπανελάβα. Μόλις μ' ἄκουσε ἡ γιαγιά μου –ἦταν χειμῶνας, Δεκέμβριος μήνας–, παίρνει ἓνα κάρβουνο ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ μοῦ ἔκαψε τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας. Δὲς τὴ γλώσσα μου, μοῦ λέει, εἶνε καμένη. Ἀπὸ τότε ἔμαθα καὶ δὲν βλαστημῶ.

● Ἄλλ' ἀκοῦστε καὶ τὸ ἄλλο παράδειγμα. Ὅ-

ταν περιώδεα **στην Εὐβοία**, σ' ἓνα χωριὸ ἀκούω κάτω ἀπὸ ἓνα τοῖχο μιὰ βλαστήμια. Τέτοια βλαστήμια δὲν εἶχα ἀκούσει ποτέ. Πλησιάζω καὶ τί εἶδα; Ἀπίστευτο. Ένας πατέρας εἶχε στὰ γόνάτα του ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι δύο - τριῶν χρονῶν καὶ τὸ μάθαινε να βλαστημᾶ τὸ Θεό... Πῶς δὲν πέφτουν τὰ ἄστρα!

Γι' αὐτὸ **ἔχουν μεγάλη ευθύνη οἱ γονεῖς**. Γέννησες παιδί; Πρέπει καὶ να τὸ φροντίσης, να τὸ κάνης παιδί τοῦ Θεοῦ. Γιατί θὰ γίνῃ ἢ παιδί τοῦ Θεοῦ ἢ παιδί τοῦ διαβόλου. Προτιμότερο να μὴ γεννήσης παιδί, παρὰ να γεννήσης ἓναν ἐγκληματία. Ὅταν τὸ παιδί τὸ ἀναθρέψης ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὅπως ἀνέθρεψε ὁ Ίωακείμ καὶ ἡ Άννα τὴν υπεραγία Θεοτόκο, τότε κάποια μέρα θὰ τὸ βλέπουν καὶ θὰ λένε· Εὐλογημένοι γονεῖς, Θεὸς σ' ἔχωρ᾽ τους τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα που γέννησαν τέτοιο παιδί... Διαφορετικά, θ' ἀκούγονται κατάρες. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς δὲν ἀρκεῖ να κάνουν παιδιά, να εἶνε πολύτεκνοι· ἀλλά, ὅπως εὔχεται ἡ Ἐκκλησία, να εἶνε πολύτεκνοι καὶ **«καλλίτεκνοι»**.

Τὸ θέμα εἶνε πολὺ μεγάλο. Δὲν τὸ ἐξαντλῶ με τὰ λίγα αὐτὰ λόγια. Γονεῖς καὶ παιδιά ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, να βγοῦν **μάνες** σὰν τὴν ἁγία Άννα που ἐορτάζουμε σήμερα, να γίνουν **πατέρες** σὰν τὸν ἅγιο Ίωακείμ, καὶ να γίνουν **γυναῖκες** σὰν τὴν Παρθένο Μαρία. Τότε αὐτὴ ἡ γῆ θὰ ἀλλάξῃ. Εἰ δὲ μή,... Ἀλλὰ ἐλπίζω στο Θεό, ὅτι θὰ λυπηθῇ τὸ ἔθνος μας.

* * *

Ἦω μανάδες, ὦ γιαγιάδες μας ἅγιες, που παίρνατε τὸ κριθαρένιο ψωμί καὶ τὴ μομποτά στα χέρια σας, κάνατε τὸ σταυρό σας καὶ τὸ χωρίζατε. Παιδί μου, κάνατε τὸ σταυρό σου, λέγατε... Τρώγαμε μομποτά καὶ κριθαρένιο ψωμί, καὶ γινόταν βούτυρο, γιατί εἶχε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τώρα συνεχῶς κρέας· καὶ οἱ ἀρρώστιες αὐξάνονται. Γίναμε οἱ πλέον **κρεοφάγοι**. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; τὰ παιδιὰ σὲ νέα ἡλικία παθαίνουν **καρδιοπάθειες**· καὶ τρέχουν κατόπιν στο Λονδίνο γιὰ ἐγχειρήσεις.

Ἦω ἁγία μας θρησκεία! ὅ,τι διδάσκεις, ὅ,τι κηρύττεις, εἶνε ἅγιο. Καὶ ὅποιος πάει κόντρα με τὴν Ἐκκλησία, ἐναντίον τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅποιος καὶ να ἔνε, μικρὸς ἢ μεγάλος, θὰ γίνῃ στάχτη. Γι' αὐτὸ ἐσεῖς **κοντὰ στην Ἐκκλησία!** Μείνετε σταθεροὶ κοντὰ στο Θεό, καὶ θὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τῆς υπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**